

Folkepensionering, men for at faa begyndt derpaa har jeg maattet give Lovforslaget den Form, at man begynder med at skabe en Fond, og efterhaanden som der er gaaet saa megen Tid, at de, der begyndte at betale til Fonden, er blevet gamle nok, tilkommer der dem Pension. Men indtil dette er sket, ønsker jeg Alderdomsforsørgelsen bevaret i en forbedret Skikkelse, hvad jeg senere skal komme til at omtale.

I mange Lande har man indført tvungen Ulykkesforsikring og i adskillige Lande, navnlig Svejts og England, tvungen Sygeforsikring. Derimod har man ikke andre Steder end i Tyskland indført tvungen Livs- og Invaliditetsforsikring, men i Tyskland gælder den kun for en vis Klasse Arbejdere, som skal svare nogle Øre om Ugen i Forhold til deres Arbejds løn. Naar de har betalt saa og saa mange Uger, giver Staten 50 Mark pr. Person, og derved bliver det muligt at give dem Pension, naar de bliver enten Invalidere eller 70 Aar og derover. Men denne Pension omfatter, som sagt, kun en Del af Befolkningen og ikke en Gang alle Arbejdere eller alle Smaafolk, i alle Tilfælde kun de egentlige Lønarbejdere. Det er det eneste Sted, hvor det er gennemført, men nu kommer Norge ogsaa med og for Resten ogsaa Sverige. I Norge vil man have, det skal omfatte alle. Det er det samme, jeg har tænkt paa, men Norge gaar den strenge Forsikringsvej, og derfor vil en Mand, der har svaret Bidrag, fra han var 16 Aar, og skal have Pension, naar han er 70 Aar, ikke faa mere end 80 Kr. Kan man ikke stille større og lysere Ting i Udsigt, vinder Forsikringstanken aldrig Indgang her i Landet.

Jeg vender mig til kort at omtale mit Lovforslag. Jeg tror, at jeg blandt Tankerne i de fremmede Lovforslag, jeg har set, har saa nogenlunde truffet det rette. I hvert Fald er jeg temmelig rolig for den Bedømmelse, jeg vil blive underkastet, idet den Bedømmelse, der er blevet disse fremmede Lovudkast til Del, varsler om, at Bedømmelsen af mit ikke vil blive saa forfærdelig slem.

Naar mit Lovforslags § 1 gaar ud paa, at der skal oprettes en Invaliditets- og Alderdomsfond, er det selvfølgelig, at der skal være en Bestyrelse og et samlet Regnskab. Jeg har henlagt det under Indenrigsministeren og beder ham om at drage Omsorg for, at Fonden bliver ordentligt bestyret og Midlerne ordentligt forvaltede. Det var altsaa §§ 1 og 2.

Selvfølgelig vil det ende med, at der bliver nedsat en Bestyrelse, hvis Formand maaske udnævnes af Kongen eller Ministeren, og maaske Rigsdagen vælger Medlemmer af Bestyrelsen eller paa anden Maade; det skal jeg ikke fordybe mig i, men Hovedsagen er, at der dannes en Bestyrelse, som staar for Fonden. Til denne Fond skal der indbetales Tilskud fra alle unge Mænd og Kvinder fra 18 til 48 Aars Alderen, altsaa i Løbet af 30 Aar, og det foreslaas her, at de indbetaler 1 pCt. af deres Aarsindtægt, noget, som jeg ser ogsaa er fulgt i Norge, og som de har baade i England og Ny Zealand, at Kommunerne ansætter de vedkommende til Indtægtskat, og efter denne Indtægt skal de svare. Hvorvidt vi i en Lov for vort Land vil gøre Brug af Afdragsbestemmelser for Børn eller de forskellige Afdragsbestemmelser, man ellers har, skal jeg ikke fordybe mig i; jeg har blot holdt mig til det, at der skal svares 1 pCt. af Aarsindtægten. Men jeg har dog foreslaaet, at Ydelsen mindst skal være 12 Kr. aarlig, det vil altsaa sige 1 pCt. af 1,200 Kr. Der er saa mange Mennesker, der har meget mindre, og man kan derfor sige, at det er for højt, jeg har sat det; men naar jeg siden kommer til at tale om, hvor mange Penge der skal til, vil man se, at det er betydelige Summer, saa det kan komme til at kviibe haardt nok. Jeg tror i øvrigt heller ikke, det er uoverkommeligt for en Tjenestekarl eller Tjenestepige at betale 1 Kr. pr. Maaned; men jeg skal selvfølgelig ikke have noget imod Ændringer paa dette Punkt, og navnlig kunde det maaske være rimeligt, at Kvinderne kom til at betale noget mindre end Mændene. Men hvis man gik ned til et Indskud af 1 pCt. ogsaa af en Løn paa 200 Kr., saa vilde det jo kun blive 2 Kr., og saa vilde man faa alt for faa Penge ind.

Naar jeg saa har set paa, at det ikke var let at skaffe de fornødne Penge, har jeg ment, at det kunde forsvares at tage noget af Toldindtægten. Det har altid været min Tanke, at en Skat paa Brændevin burde gaa til et Formaal, der kunde gavne den store Befolkning, og derfor var jeg ked af, at vi for nogle Aar siden vedtog Brændevinsskatten, uden at den blev anvendt til en bestemt stor Sag. Jeg maa selvfølgelig indrømme, at der i Forvejen var givet humane Love, saa det kunde forsvares, men dog kan man jo nok sige, at naar vi kunde faa en Pensionslov som denne, der kommer alle til gode, kunde vi forhøje Brændevinsskatten noget, og det